

Radka Třeštíková

bábovky

motto

román

Bábovky

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.motto.sk
www.albatrosmedia.sk

Radka Třeštíková
Bábovky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Obsah

Rebeka

Rebeka / 7

Sex podľa kalendára

Karolína / 34

Gerbery

Miluška / 61

Darčkový poukaz

Johana / 88

Nehoda

Saša / 115

Nemusia to vedieť úplne všetci

Kveta / 141

Skočím podeň

Nikola / 167

Rande

Alena / 194

Boh alebo mixér?

Magda / 221

List na rozlúčku

Renáta / 248

Hollywoodska hviezda

Linda / 275

Čínska váza pre nikoho

Pani Dobrovoľná / 301

Radka Třeščíková

bábovky

Mame

Rebeka

Rebeka

V malej obývačke otvorím dokorán okno, čím miestnosť opticky o čosi zväčším, no najmä ju trochu vyvetrám, narýchlo, lebo vonku mrzne, je koniec januára, najvyšší čas na prvé porušenie novoročných predsavzatí. Na jeden zakázaný telefonát. Na jednu zakázanú lásku. Alebo aspoň na jednu cigaretu, lenže cigareta je to posledné, na čo mám práve teraz chuť, hoci parapet po nočnom snežení vyzerá ako nadýchaná penová čiapočka na kapučíne a ja pri káve fajčím vždy. Skúšam do tej peny nakresliť srdiečko, lebo tak ho do nej kreslia v kaviarňach, ale sneh je zmrznutý, takže namiesto srdca vznikne zvláštny trojuholník, ktorý sa vysmieva všetkým gýčom, ale najmä mne. Dlaňou ho zotriem, ako keď lyžičkou zamiešam kávu, ktorú som pred chvíľou vyliala do drezu, už mi nechutí a dlane ma oziabajú. Chytró si ich priložím k ústam a pomaly do nich dýchnem, cítim, ako sa po zmrznutých uliciach osudu znovu rozlieva príjemné teplo, až vtedy si všimnem, že na mňa zo strechy oproti uprene hľadí vrana. Nevieť prečo, ale vrany ma vždy rozosmutnia, a pritom toto ani nie je vrana, ale havran, tvrdí Martin.

Zavriem okno a otočím sa tvárou k izbe, ktorú síce volám obývačka, ale asi iba preto, aby som nejako ospravedlnila v podstate neospravedliteľnú cenu, za ktorú som si – ani neviem prečo – kúpila malú spálňu s ešte menšou kuchyňou. Hneď vedľa kredenca som si dala na mieru vyhotoviť knižnicu, stolár sa trochu čudoval a stále sa ma vypytoval, či do tých poličiek budem dávať hrnčeky, poháre a podobné taľafatky, vraj aby správne vymeral hĺbku, chápeme sa? Nechápeme, ja tam budem dávať knihy! A potom ten chlapík, čo priviezol televízor, vraj, kam s tým, madam? No predsa rovno vedľa chladničky! Keď si v improvizovanej obývačke vystriem nohy, palcom sa dotknem skrinky na chodbe, a keď vystriem ruku, pokojne môžem zapnúť rúru, ibaže nijakú nemám. Nevarím a na Bun Bo Nam Bo zo škatuľky jedáleň nepotrebujem, preto mám namiesto stola niekoľko drevených poličiek a dvojmiestnu pohovku, na ktorú si teraz sadnem, lebo mám dojem, že by som sa mala aspoň zvonka pokúsiť o aké-také pohodlie, keď tam dnu mám všetko zovreté ako malíčky v tesných nových lodičkách.

Sú kožené, vraj povolia.

Len aby.

Prečo som si ich vlastne kúpila? Prečo verím predavačke s permanentným mejkapom, ktorá namiesto slova „obuv“ používa výraz „topánočky“? Prečo si v živote tak často ubližujem? Dookola opakujem rovnaké chyby a potom sa čudujem, že mi zakaždým spôsobia rovnakú bolesť, no vystúpiť z toho kolotoča nedokážem, lebo jednoducho ešte nechcem. Priplatím

si ďalšiu jazdu a potom vraciam. Ozve sa spláchnutie, nie je v tom nijaká symbolika, skôr náznak toho, že sa veci menia. Vrátim sa na pohovku a za chrbát si položím vankúš. Jedno i druhé – rozkladaciu pohovku Vilasund aj vankúše Buffling – sme s Martinom vybrali v predajni Ikea, sme spolu už takmer tri roky. Zdanlivo to s tým vôbec nesúvisí, a pritom to s tým strašne súvisí. S tou bolesťou. S tým zmätkom. So všetkým.

Platiť chce on. Vraj sa na tej pohovke aj tak budeme váľať spolu, no ja ho pri pokladnici odstrčím. Na svojej pohovke sa budem váľať, s kým sa mi bude chcieť. Martin vystrúha grimasu, aj ja vystrúham grimasu, potom to necháme tak, lebo predavač nás nervózne sleduje – tak čo teda? – a Martinovi zadrnčí telefón. Je to Karolína. Viem, kedy volá ona, lebo Martin je zrazu celý nervózny. Zakaždým.

„Ahoj, Kajuška.“

Kajuška? Nemôže jej hovoriť Karolína aspoň teraz, keď stojím rovno vedľa neho? Teraz, keď moje rameno od jeho ramena oddeľuje iba bunda s tenkou vrstvou vatelínu? Teraz, keď sa to vôbec nehodí?

Sledujem, ako si pravou rukou z čela odhrnie plavé vlasy a na chvíľu ich tam pridrží, zvláštno nerozhodným gestom, akoby nevedel, čo má spraviť a čo povedať, aké klamstvo zo seba vysúkať, aby v ňom bola aspoň štipka pravdy, pretože klamať netreba viac, než je nevyhnutné.

„Som práve v Ikei,“ povie nakoniec nesmierne priamočiaro a sucho a pritom na mňa žmurkne. Jasně, veď sa v tom vezieme spolu. Sme predsa dvaja. Dvaja na lásku, ktorá mi iba ubližuje, ale on sa na tom očividne zabáva. Tvárim sa, že nepočujem, ako sa s Karolínou rozpráva, tak neprirodzene milo, až je to podozrivé, teda mne by to určite bolo podozrivé, keby som bola Martinovou manželkou, ale Karolíne to očividne podozrivé nie je. Chce, aby Martin kúpil vonné sviečky aj úložné boxy do skriň a pod posteľ. Martin Karolíne na všetko poslušne pritaká a rozlúči sa so slovami, že sa uvidia doma. Mobil všuchne do vrecka a tvári sa akože nič. Ja sa tvárim akože niečo, akože veľa!

„Čo je zase?“ čuduje sa Martin a mierne rozhodí rukami, čím ten svoj úprimný údiv ešte viac umocní. Nič nepredstiera, na nič sa nehrá, on sa naozaj celkom vážne čuduje.

„Nič.“ Stisnem pery.

Objíme ma a vtisne mi do vlasov nežný bozk. „Prepáč, musíme sa ešte vrátiť.“

Jasně, že sa musíme vrátiť. Musíš kúpiť tých pár somariniek, aby si mal čím ospravedlniť svoju neveru. Pár minút a pár stoviek extra za divoký sex na chladnej kuchynskej linke, lebo tú pohovku síce vyteperíme hore, no toľko času, aby sme ju rozbalili a zložili, už na mňa nemáš. Lahostajne myknem plecom, no k autu kráčam celkom mlčky. Akosi na protest, ale protest vlastne proti čomu? Veď Martin je stále ženatý, nielen vtedy, keď mu Karolína práve zavolá a tak sa votrie do nášho ľubostného domčeka postaveného zo špáradiel pri tajných večeriach v reštaurácii. Po-

hovku mlčky naložíme do multivanu, ktorý si Martin požičal v práci, a potom sa, ešte stále bez slova, poslušne vrátim po sviečky s vôňou vanilky (Karolína ich zbožňuje) aj po biele úložné boxy, pretože čiernu Karolína v dome neznesie. Držím sa stále tri kroky za Martinom, lebo mám pocit, že keby kráčal po mojom boku, bola by som ešte väčšia mrcha. Pri vchode sa zvrtna a navrhne, že pôjde ako prvý.

Chod' niekam!

O chvíľu hľadá v hárbe boxov tú správnu veľkosť v správnej farbe a ja pritom rozmýšľam, že by som pokojne zniesla spáľňu vymaľovanú hoci aj načier-no, len keby mi ten chlap, čo v nej spí, bol verný, ale toto je veľmi tenký ľad a ja nemám chuť sa naň pustiť, veď ja som ten dôvod, prečo pod ich manželstvom tá zmrznutá voda praská, a tak tam iba stojím, vyberám boxy a najradšej by som tým všetkým treskla a zmiz-la preč, utiekla niekam veľmi ďaleko od Martina, od Karolíny, od svojich výčitiek aj od svojho zlého svedo-mia zabaleného do lesklého papiera z tajností previa-zaného stužkou zakázanej túžby, ale keď sa obzriem, tak vidím Martina a ten jeden pohľad stačí, aby mi v tej citovej priepasti bolo zrazu zasa tak trošku dobre. Martin sa na mňa usmeje, mávne sviečkou na zna-menie, že ju už našiel, a prinesie mi kvet, veď nezáleží na tom, že je umelý.

„Ďakujem.“

Martin sa ku mne nakloní a do ucha mi šepne: „Mám na teba chuť.“

Nijaké milujem ťa alebo aspoň mám ťa rád. Stal sa zo mňa obyčajný párok v rožku, aký predávajú na

prízemí za desať korún. Martin si dá hneď dva, ja ani jeden, lebo ma na všetko prešla chuť už pri tých papierových škatuliach, ale tú fialovú gladiolu, čo mi dal, si chcem nechať, možno sa mi bude hodiť k prestieraniu, azda práve preto, ale nakoniec ju zabudnem v taške so sviečkami, tak teda nič, možno nabudúce.

V aute zapnem rádio a hľadím von oknom na mladý pár, ktorý práve odchádza z parkoviska domov, kým nasadli, letmo sa pobožkali, ale možnože v skutočnosti nie sú pár a neexistuje ani nijaký spoločný domov, možno je to tiež iba milenka a neverný manžel, ktorý jej o chvíľu v byte zmontuje nočné stolíky, dva, hoci by vlastne stačil aj jeden.

Martin mi položí pravú ruku na stehno a stisne ho, asi aby som sa už nehnevala, a pre chvíľkovú nepozornosť takmer na priechode zrazí babku. „Karolína nemôže chodiť do Ikey, to predsa chápeš,“ vysvetľuje ospravedľujúco, keď prudko skočí na brzdy.

Chápem. Chápem, že ju detské oddelenie vždy nesmierne rozruší. Všetky tie postielky, perinky, stolíčky, uteráčky, pohárik, hračky ako pre debilov a lacné pokusy o rozkošné plyšové čosi, čo vo mne vzbudzuje skôr odpor, alebo ani to nie, je mi to jedno, ale ona už má jasnú predstavu, ako by mala detská izba vyzerieť, už má dokonca vybraný aj nábytok, samozrejme, nie z Ikey. Ako inak, veď Ikea je vyhradená pre milenky. Moje dieťa dostane pyramídu z drevených krúžkov Mula za 149 Kč a basta. Natiahnem sa, aby som na rádiu pridala zvuk, lebo Martin mi všetko znovu vysvetľuje a ja to nemám chuť počúvať, predsa dávno viem, že by Karolína hrozne chcela mať deti

a Martin deti v podstate neznáša, veď vlastne je to celkom jedno, lebo ich spolu očividne mať nemôžu, aj keď sa o to už ktovieako dlho snažia. Pri slove snažia si ich zakaždým predstavím v nejakej konkrétnej sexuálnej polohe, teda vždy v misionárskej, lebo je to jediná poloha, ktorú som schopná Martinovi odpustiť, tma, ticho, dve minúty, šup sem, šup tam, ale aj tak mi pri tej predstave zakaždým príde zle. Ako by asi bolo Karolíne, keby sa dozvedela o polohách, v ktorých sa tak často ocitám s Martinom? Keby počula, ako ryčím? Spustím okienko a zhlboka sa nadýchnem, mám pocit, že sa povraciam.

Martin sa ku mne otočí. „Si zelená ako Indira.“

Idiot. Porovnávať ma s dekou.

Pýta sa ma, či som v poriadku, či nemá niekde zastať. Potom sa pozrie na hodinky, tak nie, zastať nemôže, už aj tak príde domov veľmi neskoro, aspoň ma teda poprosí, aby som mu nehodila grcku do interiéru, a s čudným chechotom – akoby si práve v tej chvíli spomenul – mi z ničoho nič oznámi, že keby Karolína predsa len čakala dieťa a navyše dievčatko, tak by sa volalo Rebeka. Do toho mena sa Karolína jednoducho zamilovala.

„Ako?“

„Sranda, však?“

„Sranda?“

Spustím okienko ešte nižšie, hlava mi už trčí von, veď to predsa nie je možné, aby sa jej dieťa volalo ako ja, ibaže Karolína o mojej existencii ani len netuší, tak ako jej má Martin vysvetliť, že Rebeka jednoducho neprichádza do úvahy? Rebeka, to je tajné číslo uložené

v mobile pod menom kolegu z práce, to sú pravidelné piatkové večery po tenise a sobotné dopoludnia namiesto bazéna, to je znamienko pod ľavým prsníkom a vagína, ktorá vonia a chutí ako bábovka, aspoň to Martin vždy tvrdí, Rebeka, to je čerstvá ovocná šťava po sexe, pretože mama Rebeke na Vianoce kúpila odšťavovač, Rebeka nie je meno pre dieťa, nie pre Martinovo dieťa, ale čo má Martin robiť? Nič, a preto nič nerobí, iba sa na tom smeje a ja si pritom znovu uvedomím, že mu stále chýba päťka vpravo hore, čo je dosť zlé, ale vôbec mu to neprekáža, vlastne nie, prekáža mu to, ale zubárov sa tak strašne bojí, že sa o tom nesmieme ani len rozprávať. Vlastne neviem, čo mi prekáža viac, či to, že nemá zub, alebo to, že je posero.

„Nemôžeš jej to meno nejako vyhovoriť?“ spýtam sa doma, keď sa Martin so mnou lúči. Rýchla pusa na líčko, ako tete k narodeninám, pritom ešte pred chvíľou bol vo mne, a keď sa odbavil, zahuhňal, že ma miluje. Viem, to sa neráta!

„Môžem sa pokúsiť, ale Karolína je rozhodnutá, už to meno vyšila na perinku.“

„Ona sa zbláznila?“

„Tak trochu. Nechcem ju teraz príliš dráždiť, minule som ju pristihol s vankúšom pod tričkom.“

„Ale veď to je šialené!“

„Áno, je. A predstav si, že len tak mirnix-dirnix prídem do kuchyne, Karolína bude práve krájať na obed akúsi zeleninu a ja zahlásim, pozri, Karolína, moja milenka sa volá Rebeka, takže naša dcéra sa tak jednoducho volať nemôže, vyber jej iné meno, prerob tú výšivku a láskavo polož ten nôž.“

Mám chuť požičať si ten nôž od Karolíny a bodnúť ním Martina priamo do srdca, len aby som zistila, či nejaké vôbec má, či ho nedrží pri živote iba cynizmus a hlúpe vtipy, alebo mu aspoň zavolať, ibaže cez víkend sú telefonáty zakázané – pravidlo vzťahu so ženatým mužom, jedno z mnohých. Nervózne v prstoch obraciam ružovú škatuľku a rozmýšľam, či nepočkať, kým bude Martin so mnou, vydržím do piatka? A vôbec, týka sa táto záležitosť nás oboch, alebo si s tým všetkým musím poradiť sama, keďže v podstate spolu nechodíme, keďže spolu nikdy chodiť nebudeme? Nemôžeme, nejde to, karty sú rozdane, nepatrí sa, aby som ich znovu zamiešala. Položím škatuľku na miniatúrny konferenčný stolík a idem si uvariť čaj. Čierny, lebo iný doma nemám, ale spravím si ho slabý, tým hádam nikomu neublížim. Napustím vodu do rýchlovarnej kanvice, zapnem ju a pritom mi zide na um, že niekomu celkom iste ublížim, ozve sa cvak, cvak a vypadnú poistky.

Kurva.

Chvíľu sa rozhliadam okolo seba a potom prejdem cez celý byt – to mi veľa času nezaberie –, hľadám dvierka s namaľovaným bleskom, ale nijaké tu nie sú, tak kde sú? *Kto videl dievčinu nežnú ísť ráno k námestiu, šla vrátiť výhru, zamknúť bránu ku šťastiu*, pospevujem si, keď v pyžame vyjdem na chodbu a vzápätí sa zasa vrátim do bytu. Zvažujem, či Martinovi predsa len nezavolám, síce výslovne nehorí – keď horí, volať smiem –, ale situácia je nepochybne na-

liehavá, predsa aj Karolína musí pochopiť, že je oheň na streche. Zamyslene hľadím na mobil a počúvam tupé údery odkiaľsi zhora, v tom nerozhodnom tichu znejú ako tlkot môjho srdca, ale v skutočnosti sú to zvuky, ktoré vydáva lopta pri dopade na podlahu. Budú sa ozývať celú nedeľu bez ohľadu na to, koľkokrát pôjdem susedovi zabúchať na dvere, aby ten jeho *ribjónok* už konečne prestal. *Pažáľujsta!* A ešte aj tie poistky, všetko ma to tak serie!

„Ticho!“ zruknem smerom k stropu, na ktorom už vidieť dieru od zmetáka s dlhou rúčkou, akoby vôbec malo zmysel doň stále búšiť, aj tak ma nikto nepočuje a ticho určite nebude, ale keď nič iné, tak sa mi aspoň ulaví, ten výkrik ešte trikrát zopakujem a potom prestanem, lebo na mňa zabúcha sused zľava.

Aj ty mi daj láskavo pokoj, prosím ťa.

Odložím mobil, chytro sa prezlečiem a vybehnem po schodoch o poschodie vyššie. Dvere mi otvorí *atéc* toho *ribjónka*.

„*Dóbryj deň.*“

„*Dóbryj. Elektryna ňjet,*“ oznámim mu na rovinu a dúfam, že si moje slová správne vyloží ako žiadosť o pomoc.

„*Što?*“ spýta sa, očividne nič nepochopil. Ukážem teda palcom nadol, smerom k svojmu bytu, a znovu mu oznámim, že nemám elektrinu, netuším totiž, ako sa po rusky povedia poistky, a už vôbec nie vyhodené poistky, poviem mu to teda aspoň tak, ako mi zobák narástol, no so silným ruským prízvukom a celá sa pritom chvejem, akoby ma triasol elektrický prúd, *atéc* sa otočí a zavolá „*Máša!*“. To bude asi jeho

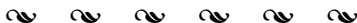

manželka, pomyslí si a obaja na ňu čakáme, ale namiesto nej napokon priletí iba basketbalová lopta. Rus sa usmeje – očividne ho to potešilo –, obratne ju zachytí a začne ňou driblovať o dlážku, je on vôbec normálny? Kašlem na poistky, ukážem na loptu a dôrazne zavrtím hlavou, buch, buch, *ňjet, ňjet*, aj debilovi musí byť jasné, ako sa tie údery rozliehajú po celom dome.

„Što?“ spýta sa *atéc* znova a díva sa pritom na mňa tak, akoby som z nás dvoch bola ten väčší blázon práve ja, potom z bytu vyrazí príšerný detský výkrik, mám pocit, že si ten *ribjónok* zlámal hádam všetky kosti v tele, ale *atéc* je pokojný, neprestáva driblovať a odchádza kamsi dozadu čosi riešiť, úplne na mňa zabudne. Porazenecky sa teda vraciam domov, očami premeriavam svoju malú predsieň a premýšľam, či sa sem vôbec zmestí taká hĺbba detských vecí, akú majú hore – odrážadlo, kočiarič, boby, nočník, snehovky, otepľovačky, autička, vlaky, všetky tie tašky, a potom pochopím, že nevojde, a dôjde mi aj to, že poistky sú ukryté v jednej časti vstavanej skrine, no hurá.

Uvarím si čaj, znova si sadnem na gauč a letmo preletím pohľadom po nástenných hodinách, pre ktoré vyvrátil dieru Martin, ibaže vrtačku som musela zohnať ja, predsa ju nebude nosiť z domu, to by vraj Karolíne ťažko vysvetlil, to musím predsa pochopiť, a ja to v podstate chápem, akurát neviem, prečo ich nezavesil trochu vyššie a o kúsok viac napravo. Nemala som ho poslúchnuť, keď vravel, že takto je to dobre, mala som si to spraviť po svojom a boli by presne uprostred. Sekundová ručička sa posunie o kúsok

vyššie, je naozaj možné, že takto dlho dnes trvá jedna jediná minúta? Že tie hodiny odrazu tikajú tak neuveriteľne pomaly? Že sa čas niekedy tak strašne vlečie a potom zasa tak hrozne letí, keď som s ním?

„Musíš ísť domov,“ vyzývam ho, ba dokonca ho štuchnem do boku a zhodím z pohovky. Už je rozbalená aj zmontovaná, v spálni stojí nová šatníková skriňa, na zemi leží nový behúň, v kredenci je povykľadaný nový riad, na oknách visia nové závesy a na strope nový luster. Samozrejme, všetko ostatné zostalo po starom.

„Bež už!“

Akoby jeho včasné príchody boli moja starosť. Ako by záležalo na tom, aby mu nevychladol teplý rezeň z tofu. Aby sa Karolína nehnevala. Aby neprešvihol jej pravidelnú ovuláciu alebo niečo podobné, ale s ovuláciou vraj problém nie je, to tvrdí doktor.

„Ešte by som si celkom rád zaplával,“ povie Martin a znovu mi stiahne gaťky, ktoré som si pred chvíľou obliekla.

„Daj pokoj, namoč si plavky a choď,“ odstrčím ho a on naozaj ide. Počujem, ako do umývadla tečie z kohútika voda, a potom šramot v predsieni.

„Tak zasa v piatok, hruštička.“

Ani sa nespýta, jednoducho mi to oznamuje a ja sa teším, ako ho nabudúce zasa uvidím, ako mu po sexe odšťavím ďalšie ovocie a on povie, tak zasa v sobotu, broskynka, alebo čo ja viem aké ovocie bude práve v akcii, pretože kupovať do odšťavovača ovocie

za plnú cenu sa nevyplatí, keď minimálne polovica aj tak putuje do smetného koša. Ale je to zdravé a mama sa teší, že ho používam, všetky ostatné darčeky som buď vymenila, alebo strčila kamsi dozadu pod posteľ. Súpravu z ovčieho rúna, masážny strojček, indukčnú platňu, čínsku lampu, prenosný ohrievač, pretože mi zatiaľ nezišlo na um lepšie miesto, kam ho preniesť, aj súpravu zapekacích misiek, pretože neviem zapekať ani variť ako Karolína, a tak Martinovi pripravujem aspoň tú čerstvú šľavu. Naje sa potom doma, keď ja už na jedlo vôbec nebudem mať chuť a ani naň nepomyslím. Namiesto jedenia si dám dlhú sprchu a nechám do odpadu pomaly odtekať vôňu sprchovacieho gélu aj Martinove dotyky spolu s bolestnou predstavou toho, ako práve sedí s Karolínou za dokonale prestretým stolom, pretože v mojich predstavách manželky dokonale prestierajú. Sedia tam, hľadia jeden na druhého, podaj mi soľničku, drahá, dobrú chuť, drahý, a rozprávajú sa o tom, aký mal kto deň. Čo v práci, čo na tenise?

Martin potom prehodí niečo vtipné, napríklad, že Patrik hral tenis zasa tak mizerne, až to nevydržal a išiel skontrolovať, či má vôbec vypletenú raketu. A Karolína sa na tom zasmee, tak ako som sa na tom zasmiala ja, predsa by sa zaňho nevydala, keby nemala rovnaký zmysel pre humor. Netuším, ako Karolína vyzerá, pretože som ju s Martinom nikdy nestretla, a na to, aby mi Martin ukazoval ich svadobné alebo rodinné fotografie, nie je v tomto milostnom trojuholníku tá najvhodnejšia atmosféra, ale podľa mňa má dlhé vlasy a milý úsmev, asi.

Usilovne sa snažím zahnať predstavu jej tváre, silnejším prúdom vody ju rýchlo spláchnuť z hlavy, preč, niekam do neznáma. Martin predsa tvrdí, že sa s Karolínou takmer nerozpráva, že sa v tom veľkom dome vyslovene míňajú, ale na ranu je to taká zlá náplasť, že sa pod tou vodou okamžite odlepí a krv neprestáva tiecť, akurát sa tým klamstvom v teplej vode trochu rozriedi. Bosá odskackám z kúpeľne do spálne, odkiaľ sa ozýva môj mobil, ani sa neutieram, tak veľmi túžim Martina počuť, na podlahe za mnou ostávajú mokré stopy a sklamanie. Mama!

„Auvajs!“

„Haló, Beky, stalo sa niečo?“

„Porezala som si stehno,“ syknem od bolesti a obzerám si čerstvý šrám na nohe. Sprostý krpatý byt a sprosté nohy.

„Úmyselne?“ spýta sa mama nelogicky.

„Prečo by som to robila úmyselne?“ čudujem sa.

„Veď hej, máš pravdu, prídeš na víkend?“

„Tento víkend nie.“

„A na budúci?“

„Ešte neviem,“ zaklamem, lebo viem, že neprídem. Keby som prišla, znamenalo by to vzdať sa soboty s Martinom a to nechcem, to nespravím.

„Už si tu nebola mesiac,“ vytkne mi mama a znie smutne, takže jej slúbim, že teda prídem, ale iba aby som jej nateraz spravila radosť, stále platí, že neprídem.

„V telke dnes nič poriadne nedávajú,“ postažuje si. „Nejaká prestrelka na Prime a Nova mi zrní, nechápem prečo, veď dosiaľ nikdy nezrnila. Modlíš sa pred spaním?“